

[Aksel Larsen.]

bør afhjælpes, før Danmark ratificerer konventionen, eller om man ikke i det mindste bør indstille sig på at afhjælpe manglerne i Danmarks lovgivning, samtidig med at man internationalt eller i vesteuropæisk målestok arbejder for, at de andre lande, der er underskrivere på konventionen, også afhjælper disse mangler. Hvis man ikke vil gøre noget sådant, har jeg mine store tvivl om værdien af denne konvention, så meget mere som man i den hidtidige praksis i Danmark som i andre vesteuropæiske lande aldeles ikke har handlet i overensstemmelse med selve denne konventions begrænsede formuleringer.

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft): Jeg skal søge i ganske få bemærkninger — i det udvalg, som jeg finder det rimeligt bliver nedsat, kan jeg jo gå nærmere i detaljer — at svare på noget af det, de ærede ordførere har sagt, idet jeg takker for den tilslutning, som dette forslag til beslutning har fået fra de demokratiske partier. Jeg er ikke rigtig klar over, hvorledes det kommunistiske partis stilling endeligt vil være, men de demokratiske partiers ordførere har jo givet tilslutning, og med glæde, til, at Danmark nu skal ratificere denne konvention.

Til det ærede medlem hr. Frode Jakobsen, som beskæftigede sig med de erklæringer, som den danske regering skulle afgive i tilslutning til konventionen, og det spørgsmål, om vi kan tiltræde domstolen, vil jeg gerne sige, at der er vist ikke nogen grund til at tro, at der er større forskel mellem det ærede medlems opfattelse og regeringens af dette spørgsmål. Det er på ingen måde vor hensigt at trække vor anerkendelse, vor tilslutning til denne domstol, i langdrag. Vi gør i dette øjeblik nøjagtig det samme, som den tyske regering har gjort. Vi anmoder den danske rigsdag om en bemyndigelse til at tiltræde og acceptere denne domstol — det er det, den tyske regering har fået —, og når jeg har brugt udtrykket: når regeringen finder det hensigtsmæssigt, ligger ikke deri på

nogen måde, at vi vil forsinke accepten, men blot at vi vil finde det tidspunkt, da det er mest passende at Danmark tiltræder denne domstol. Jeg kan altså forsikre det ærede medlem om, at han behøver ikke at være ængstelig, Danmark vil her ikke på nogen måde holde sig tilbage.

Jeg må måske i det hele taget sige sammenfattende i anledning af en række bemærkninger fra forskellige sider, hvori man har beklaget sig over, at der er gået disse år siden underskrivelsen af konventionen, inden vi har ratificeret den, at jeg synes nu ikke, der er så megen grund til beklagelse. For det første er der af de 14 stater, det her drejer sig om, i dette tilfælde kun 3, der har ratificeret, og den fjerde er i færd med at gøre det. Men dertil kommer, at vi har gjort noget, som er meget mere rosværdigt, og som i meget højere grad vidner om vor vilje til at stå bag ved konventionen og arbejde på grundlag af den.

Vi er straks gået i gang med at ændre vor lovgivning således, at den kunne komme i overensstemmelse med konventionen. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, som har gjort sig til speciale at anke — må jeg vel sige — over, at tiden er gået, at hun skulle meget hellere være glad for, at man har taget denne konvention så alvorligt. Og det har ikke været noget let arbejde, arbejds- og socialministeriet her har haft med at gøre. Der har været nedsat specielle udvalg, udenrigsministeriet har gang på gang opfordret disse udvalg til at færdiggøre arbejdet, men der har været visse administrative juridiske problemer, som det har været vanskeligt at få overvundet. Man skulle som sagt hellere have glædet sig i stedet for at bekymre sig om så ligegyldige ting, som om Danmark blev nr. 2, 3 eller 5, så længe der ikke er tale om, at vi derigennem forsinke konventionens ikrafttræden, hvad der på ingen mulig måde er. Det er en lille smule for småligt, og jeg burde have været fri for den bemærkning ved denne lejlighed — jeg har hørt den så mange gange før.

Med hensyn til spørgsmålet om Grøn-